

Arrest

nr. 205 802 van 22 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DURNEZ
Waversebaan 134 A
3050 OUD-HEVERLEE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOMS, die *loco* advocaat J. DURNEZ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 november 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 27 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.11. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2017 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 19.03.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk twee jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat hun kind hier naar school gaat en bij een terugkeer een schooljaar zou verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precaire situatie.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging en/of ernstige schade indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst maar zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging en/of ernstige schade volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de verwijzing naar de toestand in Nepal (waar er gewelddadige betogingen zouden plaatsvinden, waar er toegenomen spanningen zouden zijn en dat onlangs werd getroffen door een zware aardbeving) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Nepal geeft, is niet correct. Het reisadvies stelt dat vooraleer te reizen best advies ingewonnen kan worden omtrent de veiligheidssituatie bij lokale instanties. Bovendien kan dergelijk advies niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen, die Nepalese nationaliteit hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer naar het thuisland alle inspanningen van het gezin om zich aan te integreren in de Belgische samenleving verloren zouden gaan. Betrokkenen tonen dit echter niet aan.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat uit de voorgelegde stukken en uit het terugkeergesprek dat de dienst SEFOR op 24.05.2017 met mevrouw B.S. (...) had dat mijnheer S. (...) in de periode van 24.06.2015 tot 29.09.2017 beschikte over een Italiaanse verblijfsvergunning en dat mevrouw verklaarde dat hij woonde en werkte in Italië maar wel op bezoek kwam. De eventuele elementen van integratie van mijnheer situeren zich dus niet in België maar wel in Italië. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat zij niet over de financiële mogelijkheden beschikken om de heen-en terugreis te betalen laat staan dat zij ergens terecht zouden kunnen in de periode dat zij daar dienen te wachten op een beslissing. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij sinds hun verblijf in België geen contact meer hebben met het land van herkomst en er dus geen banden meer met hebben en dat zij nergens terecht kunnen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 23 jaar voor mijnheer en ruim 21 jaar voor mevrouw in Nepal en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat al hun sociale en economische belangen gevestigd zijn in België waardoor een gedwongen terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan hun privé/gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Nepal, met name de ouders van mevrouw evenals haar broer en zus en voor mijnheer zijn ouders en één zus. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts één getuigenverklaring voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Met betrekking tot hun economische belangen merken we nogmaals op dat mijnheer in het bezit was van een Italiaanse verblijfsvergunning op basis van werk in de periode van 24.06.2015 tot 29.09.2017. Hieruit blijkt dat de eventuele opgebouwde economische belangen niet in België werden opgebouwd maar wel in Italië. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten ;de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn en dat ze niet terug kunnen keren naar een land waarmee ze helemaal geen band hebben. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Nepal hebben, noch dat het oudste kind een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Nepal niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Nepal zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Nepal. Verzoekers hebben immers de Nepalese nationaliteit en zijn in Nepal geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Nepalese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker

gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in Nepal.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 6 en artikel 16. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een ;onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Met betrekking tot artikel 6 van het verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat Nepal niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen. Met betrekking tot artikel 16 (recht op privacy) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet onder de uitsluitingsgronden zouden vallen, namelijk manifeste en opzettelijke fraude of een gevaar vormen voor de nationale veiligheid en de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 onafgebroken op het Belgische grondgebied zouden verblijven, dat zij hier het centrum van hun belangen opgebouwd zouden hebben, dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij een hechte band met België gesmeed zouden hebben, dat het gezin zeer goed Nederlands zou spreken, dat zij er alles voor gedaan zouden hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat hun motivatie en integratie wil ook zou blijken uit hun werkbereidheid, dat mijnheer betrouwbaar en werkwilbig zou zijn, dat mevrouw als kamermeisje gewerkt zou hebben, dat zij een uitstekende passieve en actieve kennis van het Nederlands zouden hebben, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een vrienden-en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat hun dochter goed ingeburgerd is in het schoolgebeuren, dat mijnheer enige tijd legaal gewerkt zou hebben, dat mijnheer direct aan de slag zou kunnen, dat betrokkenen bereid zijn overal aan de slag te gaan, dat zij zelfs voor minimumloon zouden willen werken en dat zij een inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal d.d. 04.09.2012 voorleggen voor mijnheer evenals één getuigenverklaring en een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer d.d. 21.08.2017 voor mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.13. Op 27 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van zowel de eerste verzoekende partij als de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen.

1.14. Bij arrest nr. 203 683 van 8 mei 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partijen zetten hun eerste middel als volgt uiteen:

“Eerste onderdeel: (...)

11. Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het langdurig verblijf van verzoekers in België, welk op zich niet wordt betwist of weerlegd, onmogelijk kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekers zelf verantwoordelijk zouden zijn voor deze situatie, zij zich in illegaal verblijf zouden hebben genesteld en zij geen gevolg gaven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten welke hun werden betekend.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 19.03.2013 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.”

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris staat het illegaal karakter van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied er aldus aan in de weg dat de lange duur van haar verblijf als buitengewone omstandigheid in overweging zou kunnen worden genomen.

Nochtans kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds legaal diende te verblijven of een bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, minstens opdat de lange duur van het verblijf in overweging zou kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt nochtans deze stelling door de gemachtigde van de Staatssecretaris gehanteerd en wel op dwingende wijze.

Zeer duidelijk stelt de bestreden beslissing verder:

“Bovendien dient er gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

12. Verzoekers wijzen erop dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad van State nr. 226.401 dd. 12 februari 2014, waarin de Raad van State overwoog: “(...) Al gaat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes zodat het in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruikte motief voor alle aanvragen kan worden gebruikt. (...)”

Door in casu de lange verblijfsduur van verzoekers op het Belgisch grondgebied niet te betwisten, doch te oordelen dat deze onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat dit verblijf illegaal was, verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten niet opvolgde en zij dus zelf voor hun situatie verantwoordelijk zouden zijn, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris op dwingende wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt de bestreden beslissing niet correct en afdoende gemotiveerd.

Uit de uiteenzetting van de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden afgeleid waarom zij van oordeel is dat verzoekers hun langdurig verblijf niet wordt beschouwd als een reden die het voor hun zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. De door DVZ verstrekte toelichting omtrent de procedure die verzoekers instelden en de bestuurlijke beslissingen die in het verleden werden genomen laat op zich namelijk niet toe te begrijpen waarom het langdurig verblijf niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht gezien in het licht van deze wetbepaling.

Tweede onderdeel:

13. De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekers onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hun toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stellen verzoekers echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoekers menen te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60 962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

In de 9de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "onoverkomelijk nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "onoverkomelijk nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden" die een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen hetzij onmogelijk, hetzij bijzonder moeilijk maken waardoor van de aanvrager een buitengewone inspanning zou worden gevraagd.

Verzoekers verwijzen naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Door de door verzoekers aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het onoverkomelijk nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden."

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aangehaald hebben, besproken. In de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig visum.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.3. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte nuttige stukken.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partijen indienen, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

3.5. De verzoekende partijen betogen dat uit de eerste bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom hun langdurig verblijf niet wordt beschouwd als een reden die het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Zij wijst erop dat de toelichting omtrent de procedure die de verzoekende partijen in het verleden instelden en de bestuurlijke beslissingen die in het verleden werden genomen op zich niet toelaat te begrijpen waarom het langdurig verblijf niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden – wel degelijk blijkt dat waarom hun langdurig verblijf niet wordt beschouwd als een reden die het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Zo motiveert de verwerende partij *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 onafgebroken op het Belgische grondgebied zouden verblijven, dat zij hier het centrum van hun belangen opgebouwd zouden hebben, dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij een hechte band met België gesmeed zouden hebben, dat het gezin zeer goed Nederlands zou spreken, dat zij er alles voor gedaan zouden hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat hun motivatie en integratie wil ook zou blijken uit hun werkbereidheid, dat mijnheer betrouwbaar en werkwillig zou zijn, dat mevrouw als kamermeisje gewerkt zou hebben, dat zij een uitstekende passieve en actieve kennis van het Nederlands zouden hebben, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat hun dochter goed ingeburgerd is in het schoolgebeuren, dat mijnheer enige tijd legaal gewerkt zou hebben, dat mijnheer direct aan de slag zou kunnen, dat betrokkenen bereid zijn overal aan de slag te gaan, dat zij zelfs voor minimumloon zouden willen werken en dat zij een inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal d.d. 04.09.2012 voorleggen voor mijnheer evenals één getuigenverklaring en een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer d.d. 21.08.2017 voor mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Voormelde paragraaf dient ook te worden gelezen in samenhang met de tweede paragraaf van de motieven van de bestreden beslissing, waar omtrent alle aangehaalde elementen en dus ook met betrekking tot het langdurig verblijf van de verzoekende partijen, geoordeeld wordt dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* De eerste bestreden beslissing dient immers in haar geheel te worden gelezen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de verwerende partij het langdurig verblijf van de verzoekende partijen die in de aanvraag als buitengewone omstandigheid wordt naar voor geschoven, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar dit element niet aantoonde waarom de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de verwerende partij de als buitengewone omstandigheid aangevoerde elementen van lang verblijf heeft onderzocht vanuit het oogpunt van de *“buitengewone omstandigheden”*, doch deze niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar dit element niet aantoonde waarom de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

3.6. De verzoekende partijen betogen dat het niet uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen, doch maken zij niet concreet aannemelijk waarom het kennelijk onredelijk of in strijd met het evenredigheidsbeginsel – waarbij een belangafweging moet worden gemaakt tussen de belangen van de aanvrager en die van de Belgische staat – zou zijn van de verwerende partij om hun lang verblijf in België, hetgeen in wezen een argument betreffende de gegrondheid van de aanvraag vormt, in hun concreet geval niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen beperken zich ertoe te verwijzen naar hun langdurig verblijf. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat het *in casu* kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om hun langdurig verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te aanvaarden. De verzoekende partijen maken op geen enkele wijze aannemelijk hoe hun langdurig verblijf in België ertoe zou kunnen leiden dat het voor hen zeer moeilijk of nagenoeg onmogelijk is om hun aanvraag op de reguliere wijze, dit is via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of het land van ophoud van de verzoekende partijen, in te dienen.

3.7. In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar arresten van de Raad van State, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat de feiten die aan deze arresten ten grondslag lagen – die bovendien dateren van voor de hierboven geciteerde vaste rechtspraak van de Raad van State – gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

3.8. Waar de verzoekende partijen nog laten uitschijnen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning moet betekenen voor de verzoekende partijen, wijst de Raad erop dat blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij alle elementen in het geheel heeft in overweging genomen in een globale beoordeling doch heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in het buitenland. De verzoekende partijen tonen voorts niet aan op welke wijze het in acht nemen van alle aangevoerde omstandigheden een buitengewone inspanning zou aantonen.

3.9. Met hun betoog over de buitengewone omstandigheden tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling heeft gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheid*” die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht. Het feit dat “*buitengewone omstandigheden*” niet gelijk gesteld kunnen worden met overmacht, ontslaat de verzoekende partijen niet van hun verantwoordelijkheid om concreet aan te tonen dat het voor hen ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk’ is (RvS 9 december 2009, nr. 189 769) om zich aan te bieden op de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland om een aanvraag in te dienen. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij omstandigheden van overmacht verwacht.

Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat de verwerende partij door te stellen dat een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied geen onoverkomelijk nadeel is, een enger criterium zou hebben toegepast bij het toetsen van de aangevoerde elementen, waardoor de verwerende partij het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend. Over het aangevoerde element dat bij een terugkeer naar het thuisland alle inspanningen van het gezin om zich te integreren in de Belgische samenleving verloren zouden gaan, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partijen dit niet aantonen en dat de elementen van integratie van de tweede verzoekende partij zich niet in België situeren maar in Italië, zodat dit element niet kan aanvaard worden als ‘buitengewone omstandigheid’. Hieruit blijkt wel degelijk dat ook deze aangevoerde omstandigheid werd getoetst aan het begrip ‘buitengewone omstandigheid’.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.10. Waar de verzoekende partijen betogen dat de toelichting omtrent de procedure die de verzoekende partijen in het verleden instelden en de bestuurlijke beslissingen die in het verleden werden genomen op zich niet toelaat te begrijpen waarom het langdurig verblijf niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, gaan zij voorbij aan de hierboven besproken motieven waaruit blijkt dat de verwerende partij de als buitengewone omstandigheid aangevoerde elementen van lang verblijf heeft onderzocht in het kader van de “*buitengewone omstandigheden*”, doch deze niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar dit element niet aantoonde waarom de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag. Uit voormelde motieven blijkt afdoende waarom de aangevoerde omstandigheid van langdurig verblijf *in casu* niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. De toelichting in de eerste bestreden beslissing omtrent de procedure die de verzoekende partijen in het verleden instelden en de bestuurlijke beslissingen die in het verleden werden genomen, betreft dan ook een overtollig motief.

De kritiek van de verzoekende partijen dat ter motivering van de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat hun langdurig verblijf in België niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid aangezien zij zelf verantwoordelijk zouden zijn voor deze situatie, zich in illegaal verblijf zouden hebben genesteld en zij geen gevolg gaven aan bevelen om het grondgebied te verlaten, dat volgens de verwerende partij het illegaal karakter van het verblijf er aldus in de weg staat dat de lange duur van hun verblijf als buitengewone omstandigheid in overweging zou kunnen worden genomen, dat nochtans nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat een vreemdeling die een

aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds legaal diende te verblijven of een bevel diende op te volgen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, minstens opdat de lange duur van het verblijf in overweging zou kunnen worden genomen, dat deze stelling nochtans in de eerste bestreden beslissing wordt gehanteerd en dit op dwingende wijze, dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes, dat de Raad van State overwoog dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes, dat door *in casu* de lange verblijfsduur van de verzoekende partijen op het Belgische grondgebied niet te betwisten, doch te oordelen dat deze onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat dit verblijf illegaal was, zij de bevelen niet hebben opgevolgd en zij zelf voor hun situatie verantwoordelijk zijn, de gemachtigde op dwingende wijze een voorwaarde toevoegde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de eerste bestreden beslissing niet correct en afdoende is gemotiveerd, is aldus gericht tegen een overtollig motief. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

3.11. Betreffende het motief dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf, dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf, kan hetzelfde gesteld worden. Immers blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk dat de scholing van de kinderen en het verliezen van een schooljaar bij een terugkeer, niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet kan verkregen worden in het herkomstland, dat tevens de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land te vinden is, dat het feit dat het kind in België school heeft gelopen enkel aangeeft dat haar recht op onderwijs haar niet werd ontzegd. Deze motieven volstaan om te begrijpen waarom de scholing van hun kind niet aanvaard werd als buitengewone omstandigheid. De motieven in de eerste bestreden beslissing betreffende de scholing die betrekking hebben op hun illegaal verblijf zijn dan ook overtollige motieven. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.12. Met hun theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht tonen verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij voormeld begrip *in concreto* heeft toegepast op een wijze die onverenigbaar is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat voormelde beginselen van behoorlijk bestuur daadwerkelijk werden geschonden door de bestreden beslissing.

3.13. Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids-of zorgvuldigheidsbeginsel, dan wel de materiële motiveringsplicht.

3.14. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. in een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Hun tweede middel lichten de verzoekende partijen toe als volgt:

“14. Aangezien het recht op gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden. Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn.

Dat elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M., 1999, 128).

Dat ze slechts kunnen worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden. Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat het volledige familiale en gezinsleven van verzoekers zich afspeelt in België. Omwille van de weigeringsbeslissing wordt het recht op een gezinsleven ontnomen.

15. Aangezien de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoekers heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat de rechten op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers gescheiden zouden worden van hun doen en laten hier in België (opgebouwd gezins- en privéleven: o.a. wegrukken minderjarig kind uit vertrouwde schoolomgeving/vriendjes, ...). Omwille van de bestreden beslissing kunnen zij hun gezinsleven niet verder ontplooiën in België.

Dat dit aldus een grove schending van het privéleven van verzoekers inhoudt, dewelke proportioneel zwaarder doorweegt.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.2.3. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermd recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.4. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partijen toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen

een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip “*privéleven*” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemiets/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

3.2.5. De verzoekende partijen beroepen zich in hun aanvraag op hun gezinsleven met hun kinderen in België en op hun privéleven in België.

De verzoekende partijen betogen dat het volledige familiale en gezinsleven zich afspeelt in België en dat hen het recht op een gezinsleven wordt ontnomen. Zij stellen dat de beoordelingsmarge wordt overschreden, dat de rechten van de verzoekende partijen die gewaarborgd worden door artikel 8 van het EVRM zijn geschonden, dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn, dat elke aantasting van deze rechten een vermoeden van een ernstig nadeel doet rijzen, dat ze slechts kunnen worden aangetast met het oog op de beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden, dat de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht, dat dienaangaande niet werd gemotiveerd, dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen gescheiden zouden worden van hun doen en laten hier in België (opgebouwd gezins- en privéleven: onder andere wegrukken minderjarig kind uit vertrouwde schoolomgeving/vriendjes, ...), dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen ontplooiën in België en dat dit dus een grove schending van het privéleven inhoudt, die proportioneel zwaarder doorweegt.

3.2.6. Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partijen motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing wat volgt: “*de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden*”. De beslissing vermeldt ook dat “*betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Nepal, met name de ouders van mevrouw evenals haar broer en zus en voor mijnheer zijn ouders en één zus*”.

Met hun betoog weerleggen, noch ontcrachten de verzoekende partijen de hiervoor geciteerde motieven van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en de verplichting om het grondgebied te verlaten een inmenging uitmaakt op hun gezinsleven. Zij tonen niet aan dat het gezin gescheiden zou worden door de bestreden beslissingen. Gelet op het niet voorhanden zijn van een inmenging in het gezinsleven, is een belangenafweging niet aan de orde. De kritiek dat de verwerende partij niet motiveerde aangaande de noodzakelijkheid in een democratische samenleving, is dan ook niet dienstig. In zoverre de verzoekende partijen laten uitschijnen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM daar zij hun gezinsleven niet verder kunnen ontplooiën in België, maken zij geenszins aannemelijk op welke wijze het niet kunnen verderzetten van het gezinsleven in België, een inmenging veroorzaakt in het gezinsleven. De verzoekende partijen betogen nog dat hun volledige familiale leven zich in België afspeelt, doch weerleggen geenszins de motieven dat zij niet aantonen nog familieleden te hebben in België en dat uit het administratief dossier blijkt dat zij nog verschillende familieleden hebben in Nepal.

Wat het recht op bescherming van het gezinsleven betreft, tonen de verzoekende partijen dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.7. Wat betreft het privéleven, wijzen de verzoekende partijen op hun “*doen en laten hier in België*”, waarbij ze onder meer wijzen op de vertrouwde schoolomgeving van het kind en de vriendjes.

De verwerende partij is van mening dat deze belangen *in casu* niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd wat volgt: “*Betrokkenen halen aan dat al hun sociale en economische belangen gevestigd zijn in België waardoor een gedwongen terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan hun privé/gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. (...) Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts één getuigenverklaring voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen*

opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Met betrekking tot hun economische belangen merken we nogmaals op dat mijnheer in het bezit was van een Italiaanse verblijfsvergunning op basis van werk in de periode van 24.06.2015 tot 29.09.2017. Hieruit blijkt dat de eventuele opgebouwde economische belangen niet in België werden opgebouwd maar wel in Italië. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). (...)” en “Het feit dat hun kind hier naar school gaat en bij een terugkeer een schooljaar zou verliezen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. (...)Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd” en “De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2011 onafgebroken op het Belgische grondgebied zouden verblijven, dat zij hier het centrum van hun belangen opgebouwd zouden hebben, dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij een hechte band met België gesmeed zouden hebben, dat het gezin zeer goed Nederlands zou spreken, dat zij er alles voor gedaan zouden hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken, dat hun motivatie en integratie wil ook zou blijken uit hun werkbereidheid, dat mijnheer betrouwbaar en werkwilbig zou zijn, dat mevrouw als kamermeisje gewerkt zou hebben, dat zij een uitstekende passieve en actieve kennis van het Nederlands zouden hebben, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat hun dochter goed ingeburgerd is in het schoolgebeuren, dat mijnheer enige tijd legaal gewerkt zou hebben, dat mijnheer direct aan de slag zou kunnen, dat betrokkenen bereid zijn overal aan de slag te gaan, dat zij zelfs voor minimumloon zouden willen werken en dat zij een inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal d.d. 04.09.2012 voorleggen voor mijnheer evenals één getuigenverklaring en een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer d.d. 21.08.2017 voor mijnheer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Gelet op voorgaande motieven kunnen de verzoekende partijen geenszins dienstig voorhouden dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd over hun privéleven, noch dat zij in het licht van de beoordeling van hun privéleven geen belangenafweging maakte.

3.2.8. De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan de verzoekende partijen enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De eerste bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privéleven te waarborgen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partijen om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in de eerste bestreden beslissing – een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228), minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

Met hun betoog in het verzoekschrift, waarbij zij wijzen op hun doen en laten in België, weerleggen de verzoekende partijen bovenvermelde motieven van de eerste bestreden beslissing – waar gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partijen met betrekking tot hun sociale leven slechts één getuigenverklaring voorleggen, dat zij niet voldoende aantonen dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen, dat zij niet aantonen dat de door hen opgebouwde banden van die aard of

intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, dat de verplichting een aanvraag in te dienen in het buitenland enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM – niet.

De verzoekende partijen tonen met de enkele stelling dat hun privéleven proportioneel zwaarder doorweegt niet *in concreto* aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en de verplichting het grondgebied te verlaten op een disproportionele wijze een inmenging uitmaakt op hun privéleven, nu de verzoekende partijen niet verduidelijken welke elementen van hun privéleven hen verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partijen tonen in het verzoekschrift met het louter verwijzen naar hun *“privéleven”* en *“hun doen en laten hier in België”* niet aan dat het onredelijk is of dat het voor hen omwille van hun privéleven onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen. Ook met het louter verwijzen naar de vertrouwde schoolomgeving van het kind zonder meer en naar de vriendjes, tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

3.2.9. De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partijen tonen met het enkel verwijzen naar naar hun *“privéleven”* en *“hun doen en laten hier in België”*, zonder meer concrete toelichtingen, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor hun privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Wat het recht op bescherming van het privéleven betreft, tonen de verzoekende partijen dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.11. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste en de tweede verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de eerste en de tweede verzoekende partij, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER